

Trondheim í dag

Ein Noregsferð

Sámal Johansen heldur her fram við frásøgn síni frá eini ferð í Noregi í 1969.
— og leita eftir føroyskum orðum og vøndingum

Vit komu til Dombås kl. 15.30 og steðgaðu har í 20 minuttir. Dombås sær út til at vera ein dámligur býur, og har var ein mongd av ferðafólki. Hetta vóru mest fólk, sum vóru komin niðan úr Romsdalinum og skuldu koma við okkara toki norður-efstir ella fólk, sum skuldu fara við toki oman í Romsdalin. Tað fóru nógv fólk úr okkara toki, og nógv, sum ætlaðu sær at fara longur norður, komu við tí í Dombås.

Dombås er 659 m oman fyri havið. Hígartil hevur leiðin hjá okkum verið í útnyrðing, men úr Dombås fóru vit upp úr Gudbrandsdalinum, tvørtur um Dovrafjellini, og nú er leiðin mest í beinan norðan.

Har um leið er litið bygt, og víðavøksturin fer nú at tynnast. Við Fokstua var eingin steðgur, heldur ikki við Vålåsje, sum er 942 m oman fyri havið. Har er eitt litið vatn, og neyst vóru við sjóvarmálan, einki

dyrkað lendi, grót og skursl.

Vit komu til Hjerkin, sum er mitt í Dovrafjellum, kl. 16.50, har er stórt hotel, og haðani sóu vit vestur til fjøllini Svanetindane, sum eru 2215 m høg og Snøhetta, sum er 2286 m. høg. Vit eru nú komin høgt upp á Dovra-jarnbreytina 1025 m o.f.h., so nú fer at ganga undan brekku hjá okkum.

Dovrafjell røkka um eitt stórt landøki, so ikki er gott at siga, hvar tað var, at Torkil Turrafrost hevði einbýli sitt, men onkustaðni í hesum fjøllum var tað, um Føroyingasøga er eftirfarandi, og tá má sigast ikki at hava verið litið roysnisverk av teimum báðum smádreingjunum. Sigmundi og Tóri at hava farið til gongu líka úr Tünsbergi í Vikini og norður til Dovrafjals.

Henda vegin norður eftir fjøllum er landið bert og oyði, eingin víðavøkstur er at siggja, men nú horvir

leiðin, sum sagt, undan brekku, og tá vit komu til Kongsvoll, sóust aftur smáar grannnállir spretta upp úr jørðini, og við Drivstua sást aftur dyrkað lendi. Vit komu til Drivstua kl. 17, og allan vegin frá Kongsvoll til Drivstua er langur, trongur dalur, Drivdalen, har eru nógv berghol, og summi eru heilt long. Her hevur líka síðani oldtidina verið høvuðsvegur norður til Trondheims, nú liggur jarnbreytin í dalinum, og áin Driva rennur gjøgnum allan dalin við liðina á jarnbreytini.

Tá ið vit komu oman móti Oppdal, sum er 550 m o.f.h., var dalurin breiður, har er frálíka vakurt landslag. Vit komu til Oppdal kl. 17.15, men steðgur var eingin. Vit keyptu kaffi, køkur og sodavatn frá tokternunum, og leiðin gekk móti Ulsberg, hagar komu vit kl. 17.45. Her rennur áin Orkla oman í Orkadalin. Við Ulsberg er stórus

bøur, og tað sær út til at vera góður bøur, fólk hoyggjaðu, og øll turkiløg stóðu full. Turkiløg trutu ikki at siggja, og øll, sum vit høvdu borið eygu við, høvdu staðið full, hoytterrinn sá ikki út til at hava verið tann besti har í dølunum. Sunnan fyri Ulsberg er ógvuliga djúpur dalur vestan fyri jarnbreytina, mest sum ein djúp riva niður í jørðina.

Í orkadali og í dølunum har um leið hevur mangt stórmenni búð. Snorri tekur soleiðis til um Einar Tambarskelv: »Tá ið Ólavur Trygvason var fallin, gav Eiríkur jallur Einari Tambarskelvi, soni Eindrida Styrkseni, grið. Einar fór við jallinum til Noregs, og sagt er, at Einar var sterkastur millum manna og hin besti skotmaður, sum verið hevur í Noregi, og hann skeyt harðari enn allir aðrir menn, hann skeyt við oddaleysari ørv gjøgnum rábleyta oksahúð, sum hekk um ein ás.

FARVE